

Hồi 236

Thiên lý chiến thư

Lưu Dụ theo cửa đông vào thành, lập tức bị gã cầm đầu đám lính canh cổng giữ lại, nói: “Lưu Dụ ngươi về thật đúng lúc, đầu tử hôm qua mới hạ lệnh thấy ngươi về phải dẫn đến gặp ông ấy ngay”.

Đầu tử là một cách gọi khác của Lưu Lao Chi trong quân.

Lưu Dụ cười: “Có phải còng tay không?”.

Gã này tên là Phương Dũng, đã từng cùng dự khóa huấn luyện thám tử với Lưu Dụ, rất quen biết gã, đưa tay bá vai Lưu Dụ cùng đi vào thành.

Hân hoan nói: “Lão ca ngươi bây giờ thanh danh lừng lẫy, ai dám bất kính với ngươi. Nói thực ta cũng bội phục ngươi đấy, đến bây giờ vẫn còn sống sờ sờ trước mặt ta, con bà ngươi! Có phải ngươi mang bảo bối Hộ thân phù gì đấy, bị người ta đánh kiểu gì cũng không chết không?”.

Chiến sĩ canh cổng trông thấy Lưu Dụ đều giơ tay chào hỏi, miệng hô Lưu đại ca, thái độ vừa tôn kính vừa thân thiết.

Lưu Dụ cười: “Hộ thân phù thì không có, chỉ có tấm thân tàn này thôi, ngươi thích thì tới mà lấy mạng ta đi!”.

Phương Dũng kêu người dắt đến hai con ngựa, cười cợt mở: “Đâu dám đâu dám! Đến Trúc lão yêu còn lọt vào tay ngươi, ai dám đụng đến một sợi lông của ngươi?”.

Lưu Dụ tiếp lấy cương ngựa, ngạc nhiên hỏi: “Giết Trúc Pháp Khánh là Yến Phi, vì sao lại tính cho ta?”.

Phương Dũng cười: “Không phải cũng thế sao? Yến Phi là chiến hữu của ngươi, ngươi là chủ soái Biên Hoang Tập, đương nhiên là do ngươi thi triển xảo kế mới có thể giết chết Trúc lão yêu trong tình huống như thế, hoàn thành di nguyện của Huyền soái. Chuyện này truyền đến Quảng Lăng vang dội toàn thành, mọi người nhắc đến lão ca ngươi đều giơ ngón tay cái nói câu anh hùng hảo hán, người quả thật xuất sắc”.

Lưu Dụ bắt đầu minh bạch ảnh hưởng của việc Yến Phi chém chết Trúc Pháp Khánh tới thanh danh của mình, cảm nhận rõ ràng tác dụng hư trương của lời đồn đại. Bất quá huynh đệ Bắc Phủ binh đều một mực nghĩ thế, chính vì bản thân mình và họ

vinh nhục cùng hưởng, điều mà tất cả đều mong muốn là có một người anh hùng để kế thừa Tạ Huyền, có thể trở thành chỗ dựa tâm linh cho họ, người này hiện giờ đã biến thành Lưu Dự.

Chỉ cần gã giành lại Biên Hoang Tập lần nữa, lớp người trẻ tuổi ở Bắc Phủ binh nhất nhất sẽ hướng về gã, coi gã như một Tạ Huyền khác, đó chính là vốn liếng lớn nhất gã có trong tay để vào cuộc chơi.

Nói: “Lên ngựa! Ta cũng đang muốn gặp Lưu gia!”.

o0o

Tôn Ân vẻ mặt hào hứng đứng bên một tảng đá lớn bên bờ biển chăm chú nghe Lư Tuần báo cáo tin tức mới nhất từ Kiến Khang, sóng biển từng đợt từng đợt theo nhau đập vào vách đá làm nước bắn tung toé lên cao tới vài trượng.

Tin tức càng về sau càng chấn động, khi Tôn Ân nghe Trúc Pháp Khánh bị Yến Phi chặt đầu, rốt cuộc cũng động dung nói: “Không thể thế được”.

Lư Tuần giọng hơi chế giễu: “Trúc Pháp Khánh chắc chắn là danh lớn hơn thực, nếu không thì sao chịu ngâm hờn dưới Điện Luyến Hoa?”.

Tôn Ân chậm rãi lắc đầu: “Trúc Pháp Khánh thực sự có tài năng, Thập Trụ Đại Thừa công của y có xuất xứ từ ‘Toái Kim Cương thừa’ của vị quái tăng Bất Giới đại sư đời trước, thuộc về Phật môn chính tông. Theo lời sư phụ ta, Toái Kim Cương thừa chuyên nghiên cứu về Nhật tinh Nguyệt hoa, thiên hạ chỉ có Thái dương chân hỏa mới kháng cự được. Bất quá dù cho Yến Phi có kỳ công Thái dương chân hỏa, hẳn ta giữ được mệnh đã là giỏi lắm rồi, làm sao mà không những thoát được mười Chỉ Kiếp, lại còn chém chết Trúc Pháp Khánh, chuyện này quá ly kỳ, chẳng lẽ...Không! Không thể thế được! Mà Đan Kiếp đã mất tích từ trước khi sư tôn tọa hóa”.

Lư Tuần chấn động: “Đan Kiếp?”.

Tôn Ân gật đầu: “Sư tôn từng giao thủ với Bất Giới đại sư, vì vậy mới hiểu rõ hư thực của Toái Kim Cương thừa, mà biến hóa kiểu gì cũng không rời khỏi gốc rễ, Thập Trụ Đại Thừa công tuy là do Trúc Pháp Khánh tự sáng tạo, nhưng căn nguyên và tâm pháp trước sau không ra ngoài Toái Kim Cương thừa, sư tôn đã nói Thái dương chân hỏa có thể chống lại Toái Kim Cương thừa, đương nhiên có thể bình phân thu sắc với Thập Trụ Đại Thừa công. Mà Đan Kiếp là Thái dương chân hỏa tối cao, theo đó mà suy, đương nhiên

có thể khắc chế Thập Trụ Đại Thừa công, vấn đề là dù có người hấp thụ được Thái dương chân hỏa từ Đan Kiếp để sử dụng, nhưng đâu dễ phá được Thập Trụ Đại Thừa công của Trúc Pháp Khánh, chỉ có thể không bị ảnh hưởng bởi Thập Trụ công, lúc ấy hai bên phải coi thực lực về chiêu số chiến lược, bằng ma công thiên chùy bách luyện của Trúc Pháp Khánh, cho dù Yến Phi tiến bộ đến đâu đi nữa cũng vẫn không phải là đối thủ của y. Vì thế ta mới nói chuyện này hết sức kỳ lạ”.

Lư Tuần nói: “Thiên Sư từng suýt nữa lấy được mạng hắc, đương nhiên hiểu rõ hắc mạnh yếu thế nào. Nhưng Yến Phi giết Trúc Pháp Khánh ắt không phải là tin đồn nhảm, nếu không Ni Huệ Huy cũng không tới Kiến Khang tìm Yến Phi để trút hận. Chẳng lẽ thực sự Đan Kiếp rơi vào tay Yến Phi? Điều này quả thật không có khả năng”.

Tôn Ân thở phào ra một hơi dài, dăm dăm nhìn ra biển cả mênh mông, hai mắt lấp loé dị quang, giọng nói tràn đầy sinh cơ và mong ước, nhẹ nhẹ thở dài: “Chuyện đời khúc chiết ly kỳ, thường thường nằm ngoài ý tưởng của người ta. Yến Phi đầu tiên phục sinh từ cái chết dưới tay bà n nhân, bây giờ lại chém chết Trúc Pháp Khánh ở Biên Hoang, há có thể tùy tiện coi thường sao. Không ngờ ngoài hạng Trúc Pháp Khánh, Mộ Dung Thùy lại còn có một Yến Phi, khiến ta chẳng còn lo tịch mịch. Yến Phi a! Không có đối thủ như ngươi, đời còn có lạc thú gì nữa?”.

Lư Tuần lòng xao xuyến, hiểu rằng Tôn Ân đã quyết định giành cho Yến Phi một cơ hội quyết đấu công bình, bởi Yến Phi đã thay thế vị trí Trúc Pháp Khánh trong lòng Tôn Ân, trở thành một đối thủ có thể khiến lão động tâm.

Tôn Ân chợt như quên chuyện Yến Phi, hết sức hưng phấn hỏi: “Tư mã Diệu chết thật rồi chứ?”.

Lư Tuần đáp: “Chuyện này tuyệt đối chính xác, người hạ thủ đích thị là yêu nữ Mạn Diệu đã trở thành quý nhân của Tư mã Diệu, nếu ả không bị Sở Vô Hạ chặn đường giết chết trên sông, tình huống sẽ có những biến hóa tuyệt diệu hơn, bất quá hiện tại cũng đủ để Tư mã Đạo Tử hết sức đau đầu rồi, ai! Đáng tiếc không biết vì sao Thiên Thu lại bị Tư mã Đạo Tử khám phá thân phận, liên lụy đến cả Đạo Phúc phải lập tức đưa hết người của ta ở Kiến Khang chạy trốn, khiến cho bao nhiêu năm gian khổ hoạt động của chúng ta ở Kiến Khang trong một đêm sạch bách”.

Tôn Ân khế cười: “Có sao chứ? Chúng ta được nhiều hơn mất, một chút tổn thất ấy cần gì phải nghĩ? Để đạt được mộng tưởng, bao giờ chẳng phải hy sinh một số người. Tư mã Diệu chết đột ngột khiến cho bọn Hoàn Huyền, Vương Cung, Ân Trọng Kham, Lưu Lao Chi không còn chọn lựa được nữa, chỉ có cách xua quân tới Kiến Khang, tiếng là buộc Tư mã Đạo Tử trình bày chân tướng cái chết của Tư mã Diệu, sự thực là buộc phải

giết Tư mã Đạo Tử để tự vệ, nếu để Tư mã Đạo Tử mượn tay tân hoàng để bù nhìn loạn phát thánh chỉ, làm thế nào mà chống lại được? Lúc đó mới chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta tấn công Kiến Khang, đập nát mọi lực lượng phản đối ở miền Nam, chỉ mất công một lần là xong. Vì vậy người còn gì phải lo chứ?".

Lư Tuấn phát giác Tôn Ân không giống như thường ngày, điều đó không chỉ vì ngữ điệu hòa hoãn nhẹ nhàng, lời lời châu ngọc, mà vì Tôn Ân lúc này tựa như một cái hồ sâu vĩnh viễn không nhìn thấy đáy, hàm ẩn trí tuệ vô tận và sức mạnh phi thường, vượt hẳn lên trên chúng sinh. Cảm giác này quả là huyền hoặc không gì sánh được.

Khi hấn mới tới, vì bị tin tức chấn động mà tâm thần không chuyên chú, lại thêm kính sợ Tôn Ân nên không dám bình tĩnh quan sát, vì vậy mà không phát giác được nét lạ ở Tôn Ân.

Tôn Ân lúc này so với bất cứ lúc nào trước đây càng giống "Thiên Sư", giống với "Thiên Sư" thật.

Lư Tuấn phát giác bản thân mình không tự khống chế được há miệng thở hổn hển, ấp úng: "Thiên Sư...".

Tôn Ân nhìn hấn, hai mắt long lanh như điện, thâm thúy khôn lường, vẻ mặt vẫn tươi cười, dịu giọng nói: "Tranh thủ còn thời gian ta phải lập tức chạy tới Biên Hoang, chỉ cần Yến Phi ở quanh đó ta sẽ cảm ứng được hấn. Ta muốn lấy đầu hấn tế cờ trước khi Thiên Sư đạo xuất chinh, để cho khắp thiên hạ hiểu ai mới là đệ nhất nhân".

Lư Tuấn có cảm giác kỳ dị bị Tôn Ân nhìn thấu toàn thân, trong đầu dâng lên niềm kính sợ chưa từng có, biết rõ Tôn Ân đã động tâm vì Yến Phi, tất phải chạy đi gặp Yến Phi, đột nhiên hai đầu gối nhún ra quỵ xuống đất, giọng run run: "Thiên Sư...".

Nhưng nói không hết câu.

Tôn Ân ngược nhìn bầu trời quang đãng, song mục loé lên nhiệt huyết và khát khao, nói: "Ta đi rồi, các người toàn lực chuẩn bị chiến dịch, tập kết chiến thuyền, đến khi ta về rồi sẽ không còn mấy thời gian nữa".

Tiếp đó vươn tay vỗ ba chưởng vào Thiên Linh huyết của Lư Tuấn, nói: "Luyện công đi".

Mỗi chưởng vỗ xuống, Lư Tuấn đều cảm thấy kinh mạch toàn thân rung chuyển, các yếu huyết máy động, dễ chịu không kể xiết. Lư Tuấn phúc chí tâm linh, biết Tôn Ân dùng vô thượng pháp lực giúp hấn luyện Hoàng Thiên đại pháp, đâu dám sơ hốt, cứ như thế quỳ trên mặt đất luyện công, không dám nói gì.

Tôn Ân cười một tràng dài, đến khi tiếng cười ngừng lại thì đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

o0o

Yến Phi theo sát Lưu Dụ tiến vào thành Quảng Lăng, chàng sẵn có giấy thông hành, vì vậy vệ binh coi cửa không hề gây khó dễ, chỉ hỏi vài câu lấy lệ rồi để chàng vào.

Đây là lần đầu chàng tới Quảng Lăng, thầm nghĩ vẫn còn thời gian, trước tiên hãy đi dạo quanh một hồi rồi mới tới chỗ hẹn chờ Lưu Dụ.

Đúng vào lúc này, trong đầu chàng chợt hiện hình ảnh Tôn Ân tựa như đang hân hoan mỉm cười với chàng.

Tình huống hết sức kỳ dị chỉ thoáng hiện rồi mất biến, mau tới mức tựa hồ không có chuyện gì xảy ra, giống như một khối cự thạch quăng xuống tâm hồn chàng đang tĩnh lặng như mặt nước hồ, làm cho mặt hồ cuộn sóng, nước hồ bắn toé tung lên trời.

Chàng cảm thấy rõ ràng sát cơ của Tôn Ân đối với bản thân.

Yến Phi hoàn toàn không biết Tôn Ân đang ở đâu, mối liên hệ vừa mơ hồ vừa xa xôi, cũng không hiểu tại sao Tôn Ân làm được như vậy, bất quá chỉ khẳng định được một điều là đạo pháp võ công của lão đã cao thêm một tầng.

Yến Phi thầm kêu khổ, biết rằng mình lại rơi vào hạ phong.

Hiện tại chàng một lòng một dạ nghĩ tới phản công Biên Hoang Tập để phối hợp với Thác Bạt Khuê giải cứu Kỷ Thiên Thiên, thực sự không muốn phân tâm vì chuyện khác, đặc biệt là đối với loại địch thủ đáng sợ như Tôn Ân.

Tôn Ân lần trước giao thủ với chàng võ công đã không dưới Trúc Pháp Khánh, nếu lão lại có đột phá nữa, cơ hội để Yến Phi thắng lợi lại càng ít. Vấn đề lớn nhất là chàng vẫn không thể dứt bỏ hết những vướng víu, hiện giờ lại càng gấp gáp muốn giải thoát chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên từ ma chướng của Mộ Dung Thùy.

Nhưng chàng cũng biết rõ trận chiến với Tôn Ân đã không thể tránh được, không những thế chàng còn bị hãm vào hoàn cảnh tệ hại hoàn toàn bị động.

Chàng không sợ gì Tôn Ân, chỉ cảm thấy Tôn Ân chọn thời khắc nguy hiểm này đối phó chàng là thể hiện rõ Tôn Ân nắm được nhược điểm trí mạng của mình, nếu

không qua được cửa ải Tôn Ân thì bao nhiêu nỗ lực trong quá khứ đều trôi theo dòng nước, cố nhiên là chàng nhất mệnh ô hô, chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên thì vĩnh viễn nằm trong tay Mộ Dung Thùy, Hoang nhân mất Biên Hoang Tập, Lưu Dụ đương nhiên không thành được chủ soái Bắc Phủ binh, Thác Bạt Khuê thì nước mất tộc diệt.

Trừ phi chàng đánh bại Tôn Ân, không thì tình huống sẽ phát triển theo chiều hướng xấu nhất.

Không ai giúp được gì trong chuyện này, tất cả đều phải trông vào bản thân, coi xem Điệp Luyện Hoa có bảo vệ được chủ hay không.

oOo

Lính canh cổng báo tên Lưu Dụ, thanh âm Lưu Lao Chi từ trong truyền ra: “Vào đây!”.

Lưu Dụ bước vào phòng, Lưu Lao Chi đang ngồi ngẩn ngơ trong góc, bên cạnh nằm chổng chơ một phong mật hàm đã mở, chỉ lạnh lùng nói: “Ngồi xuống!”.

Mất một lúc Lưu Dụ không biết phải ngồi đâu, đành cung kính tới trước mặt hấn thi lễ vấn an.

Lưu Lao Chi vẻ mặt đăm chiêu một hồi, chỉ vào một chiếc ghế thái sư bên cạnh nói: “Ngồi đi! Ta có mấy việc cần hỏi ngươi”.

Lưu Dụ được đối xử ân cần lại cảm thấy hơi rờn rợn, ngồi xuống ghế.

Lưu Lao Chi rót cuộc nhìn gã nói: “Phải người từ Kiến Khang tới không?”.

Lưu Dụ gật đầu thừa nhận, hốt nhiên gã hiểu mật hàm đó là của Tư mã Đạo Tử gửi đến, trong thư có nhắc tới mình.

Lưu Lao Chi lòng đầy cảm xúc thở dài, trầm giọng: “Hoàng thượng băng hà rồi, ta phải làm gì đây?”.

Câu nói sau hiển nhiên không phải hấn muốn xin Lưu Dụ chỉ giáo, chỉ là tâm sự bận bịu mới thốt ra thành lời, rõ ràng đang do dự không biết phải quyết định thế nào.

Lưu Dụ đương nhiên hiểu rõ tâm sự hấn.

Lúc này Lưu Lao Chi đang phiền muộn vì chuyện chọn lựa đứng về phe nào. Trước đây đằng sau Vương Cung có Tư mã Điệu toàn lực ủng hộ, Lưu Lao Chi đi theo Vương Cung là hợp lý, chỉ cần thu thập Tư mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo xong hấn sẽ được Tư

mã Diêu đền ơn, danh chính ngôn thuận ngồi lên ghế thống lĩnh Bắc Phủ binh, không chừng còn được đảm đương chức thứ sử Dương Châu, trở thành người quyền thế nhất miền nam bên cạnh Hoàn Huyền.

Bây giờ Tư mã Diêu chết rồi, nếu Lưu Lao Chi còn ở bên Vương Cung, ít nhất là trên danh nghĩa phải khốn khổ đối đầu với Tư mã hoàng triều, hơn nữa vì có Hoàn Huyền can thiệp vào, sơ sẩy cái là biến thành cục diện rung trời chuyển đất. Nếu Hoàn Huyền ngồi lên đế vị, chắc chắn Lưu Lao Chi sẽ chết không chỗ chôn thây, nhà tan cửa nát. Khó khăn của Lưu Lao Chi cũng dễ thấy.

Lưu Lao Chi lúc này chịu tiếp kiến Lưu Dự là vì qua mặt hàm hiểu rằng quan hệ giữa Lưu Dự và Tư mã Đạo Tử đã dịu đi, cũng muốn từ miệng Lưu Dự tìm hiểu cho rõ chân tướng cái chết đột ngột của Tư mã Diêu, hỏi thêm một số vấn đề liên quan đến Tư mã Đạo Tử để dễ bề đưa ra quyết định.

Lưu Dự thức thời giờ yên lặng.

Quả nhiên Lưu Lao Chi trầm ngâm một lúc, đột nhiên hỏi: “Thực sự có phải Yến Phi đã giết chết Trúc Pháp Khánh không?”.

Lưu Dự gật đầu: “Đúng như thế!”.

Lưu Lao Chi liếc nhìn Lưu Dự, ánh mắt di chuyển nhìn lên xà nhà, từ từ nói: “Hoàng thượng chết như thế nào?”.

Lưu Dự thận trọng đáp: “Nghe nói kẻ giết người là Trương quý phi được hoàng thượng sủng ái nhất, mà Trương quý phi thực sự có quan hệ với Hoàn Huyền, vì vậy y mới phái Hác Trường Hanh tới Kiến Khang tiếp ứng cho ả tẩu thoát, bất quá đến lúc tối hậu thất bại, bị Sở Vô Hại của Di Lặc giáo giết người diệt khẩu, nếu không Hoàn Huyền có thể mượn lời ả giá họa Tư mã Đạo Tử”.

Gã không dám nói ra thân phận chân chính của Mạn Diêu, sợ khó giải thích với Lưu Lao Chi làm sao mình lại hiểu rõ mọi chuyện như vậy.

Lưu Lao Chi chấn động nhìn Lưu Dự, ánh mắt phức tạp, nói: “Người coi bộ biết rõ mọi chuyện”.

Lưu Dự gượng cười: “Toàn là nhờ tham quân đại nhân nâng đỡ. Tôi chỉ làm hết bốn phần tám tử”.

Lưu Lao Chi lạnh lùng nói: “Người về Quảng Lăng có phải muốn ta xuất thủ giúp người giải phóng Biên Hoang Tập không?”.

Lưu Dự gật đầu: “Di Lặc giáo đã tan vỡ do cái chết của Trúc Pháp Khánh, tình thế Biên Hoang Tập trở thành có lợi cho chúng ta, chỉ cần đại nhân chịu dùng thủy sư Hoài

hà phong tỏa hạ du Hoài Thủy ở phía đông Thọ Dương, chúng ta bảo đảm sẽ thắng trận này”.

Lưu Lao Chi hỏi: “Về lương thực và vũ khí thì sao?”.

Lưu Dụ trầm nghĩ chẳng lẽ lại thuận lợi thế sao? Khả năng Tư mã Đạo Tử đề cập trong mật hàm sẽ tương trợ bọn mình thu phục Biên Hoang Tập? Lại cảm thấy có gì đây không thỏa đáng, nếu Lưu Lao Chi chịu nghe lời như thế há chẳng phải đã quyết định đi theo Tư mã Đạo Tử rồi sao? Như thế cha già của người trong lòng mình chẳng phải đang gặp nguy hiểm hay sao?

Đáp: “Tôi sẽ tìm Khổng lão đại tìm biện pháp”.

Lưu Lao Chi yên lặng một lúc, đoạn trầm giọng nói: “Ta nói đây người nghe cho rõ, chấp hành cho đúng, nếu không coi như người phản bội Bắc Phủ binh”.

Lưu Dụ tựa như từ trên mây rớt xuống, xương sống lạnh buốt nói: “Xin đại nhân chỉ thị”.

Lưu Lao Chi song mục lộ tinh quang, lạnh lùng nói: “Ta muốn người rút ra khỏi tất cả mọi hành động của Hoang nhân, từ giờ phút này, không được phép tiếp xúc ngoại nhân nào, kể cả Khổng lão đại, minh bạch chưa? Khi có công tác thích hợp, ta sẽ gọi người”.

Lưu Dụ giật mình thất thanh: “Như thế sao được?”.

Lưu Lao Chi quát to: “Đó là quân lệnh!”.

Lưu Dụ thở hổn hển nhìn thẳng vào Lưu Lao Chi, sau đó dần dần bình phục, chậm rãi dần từng tiếng một: “Đại nhân có quyết định hợp tác với Hoàn Huyền đối phó Tư mã Đạo Tử không?”.

Nét mặt Lưu Lao Chi thoáng hiện sắc giận, cười lạnh: “Tiểu Dụ không cảm thấy người càng lúc càng càn rỡ sao? Chuyện của ta đâu tới thứ người chõ mỏ vào?”.

Lưu Dụ tuy cảm tức đầy ruột, nhưng cũng hiểu rằng không nên đốp chát với hắn, cúi đầu nói: “Đại nhân có thể cho phép tôi nói mấy lời tâm huyết không, không phải là tôi nói cho tôi, mà là vì đại nhân và Bắc Phủ binh”.

Sắc mặt Lưu Lao Chi hơi dịu đi, hiển nhiên cũng hy vọng có người xem xét việc này cho hắn, nói: “Nói đi!”.

Lưu Dụ nghiêm sắc mặt: “Bất luận hợp tác với Hoàn Huyền hay Tư mã Đạo Tử đều hết sức nguy hiểm. Hiện tại hay nhất là Bắc Phủ binh giữ trung lập coi kỳ biến. Một mặt

khác phải đảm bảo thông nguồn tiếp tế từ Biên Hoang Tập để Bắc Phủ binh có lợi thế tự cấp tự túc đủ sức ứng phó với bất cứ đột biến nào”.

Lưu Lao Chi cười nói như không có chuyện gì xảy ra: “Nói cho cùng người vẫn muốn ta giúp người và huynh đệ Hoang nhân của người, đúng không?”.

Lưu Dụ thiếu một chút là vỗ ghế chửi to rồi phất tay áo bỏ đi, đương nhiên cũng hiểu rằng nếu làm như thế tuyệt sẽ không sống mà rời khỏi phủ tham quân được. Chỉ có cách lấy lợi mà nhử, nói: “Bất luận hình thế biến hóa thế nào, chỉ cần Biên Hoang Tập còn trong tay chúng ta, Bắc Phủ binh vẫn đủ vốn liếng chơi tới cùng. Xin tham quân đại nhân cân nhắc”.

Lưu Lao Chi thở dài: “Ta chưa hề suy nghĩ kỹ việc này! Ài! Bọn ta bây giờ lo mình còn chưa xong, sao có thể lo xử lý chuyện Biên Hoang ở tận đâu đâu”.

Lưu Dụ biết hấn đã động lòng, vội nói: “Nếu như tôi có thể không dùng đến một binh một tốt của đại nhân, cũng không cần làm phiền Khổng lão đại, chỉ bằng lực lượng Hoang nhân đoạt lấy Biên Hoang Tập giao cho đại nhân thì sao?”.

Lưu Lao Chi ngạc nhiên: “Người thực sự chắc chắn?”.

Lưu Dụ ngậm toát mồ hôi lạnh, đứng thẳng dậy, quỳ một gối xuống đất nói: “Nguyện lĩnh quân lệnh trượng!”.

Lưu Lao Chi hỏi: “Người đủ tự tin vào mình chứ?”.

Lưu Dụ ngạc nhiên nhìn hấn, bất gặp vẻ khinh miệt trong mắt hấn, đột nhiên cảm thấy rất không thỏa đáng, nhất thời lại không tìm ra nguyên nhân.

Lưu Lao Chi cười âm thầm nói: “Được! Nếu không cho người cơ hội thử qua, khẳng định người sẽ không tâm phục”.

Chút lòng kính trọng cuối cùng của Lưu Dụ mất tiêu, đổi lại là một cơn giận dữ hầu như không thể kiềm nén được, hiểu rõ đã trúng gian kế của Lưu Lao Chi. Hấn cố ý làm bộ quyết tuyệt trong chuyện Biên Hoang Tập là vì thấy rõ gã sẽ không bỏ rơi Biên Hoang Tập, từ đó mà tạo ra tình huống hiện giờ, khiến gã không thể không tiếp nhận bất kỳ điều kiện hà khắc nào của hấn.

Lưu Dụ từ từ đứng lên, thầm nhủ sẽ có ngày người phải quỳ trước mặt ta, nét mặt vẫn bình tĩnh nói: “Xin đại nhân chỉ thị!”.

Lưu Lao Chi nói: “Người phải bằng lực lượng của mình thu phục Biên Hoang Tập, không được lôi kéo Bắc Phủ binh. Từ giờ trở đi người tạm thời thoát ly Bắc Phủ binh đến khi thu phục được Biên Hoang Tập rồi mới được trở lại đội ngũ. Người có chịu ký tên vào quân lệnh trượng như thế không?”.

Lưu Dự minh bạch hoàn toàn. Lưu Lao Chi muốn gã tự mình lưu đầy, ly khai Bắc Phủ binh, là vì Lưu Lao Chi tin chắc không có Bắc Phủ binh giúp đỡ, gã tuyệt không có khả năng giải phóng Biên Hoang Tập.

Đối với Lưu Lao Chi gã đã chẳng còn gì để nói, gật đầu: “Mọi sự sẽ đúng như đại nhân phân phó”.

- o O o -